

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

13 septembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către inculpatul Curoș Mihail și avocatul său Antoci Maria, avocatul Pelevaniuc Alla în numele inculpatului Chibercea Valeriu, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 aprilie 2017 și a sentinței Judecătorei Chișinău, sediul Ciocana din 01 martie 2017, în cauza penală privindu-i pe,

Curoș Mihail XXXXXXXX, născut la xxxxxxxxxxxxxx, originar și domiciliat s. XXXXX, r-nul XXXXXXXX

și

Chibercea Valeriu XXXXXXXX, născut la xxxxxxxxxxxxxx, originar s. xxxxxxxxxxxxxx r-nul XXXXXXXX, domiciliat mun. XXXXX s. XXXXXXXX str. xx xxxxxxxx xx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 25.01.2017-01.03.2017
2. instanța de apel: 20.04.2017-26.04.2017
3. instanța de recurs: 16.06.2017 - 13.09.2017

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătorei Chișinău sediul Ciocana din 01 martie 2017, în procedura judecării pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, au fost recunoscuți vinovați și condamnați în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal:

- Curoș Mihail XXXXXXXX, la 3 ani 4 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis;

- Chibercea Valeriu XXXXXXXX, la 3 ani 8 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

A fost încasat de la Curoș M. și Chibercea V., în beneficiul SRL „Levdalex”, suma de 4.361, 45 lei, cu titlu de despăgubire a prejudiciului material cauzat prin infracțiune. În rest, acțiunea în partea încasării prejudiciului moral a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

2. Potrivit sentinței s-a constatat, că Curoș Mihail, la data de 04 decembrie 2016, în jurul orei 03.30, acționând cu intenție directă, prin înțelegere prealabilă și în

participație simplă cu Chibercea Valeriu, urmărind scopul sustragerii deschise a bunurilor altei persoane, prin acces liber, au pătruns în incinta alimentarei, ce aparține SRL „Levdalex”, situată pe str. Ginta Latină, 8/2, mun. Chișinău, de unde în mod deschis au sustras de la Mazur Diana un telefon mobil de model „Lenovo A 390” în care era activată cartela SIM cu nr. xxxxxxxxx și un flash card cu capacitatea de 1GB. Ulterior, în timp ce Chibercea Valeriu a apucat-o pe Mazur Diana de gât și a aplecat-o cu capul în jos, Curoș Mihail, din aparatul de casă a sustras un sertar la prețul de 1.100 lei, în care se aflau bani în sumă de 3.261, 45 lei, cauzând părții vătămate, Mazur Diana, daună materială considerabilă, în sumă de 2.000 lei, iar SRL „Levdalex” daună materială considerabilă, în sumă de 4.361, 45 lei.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, faptele inculpaților Curoș M. și Chibercea V. au fost calificate *de drept* în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal și anume – *jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșit de două persoane, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei și cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

3. Sentința a fost atacată în ordine de apel de către:

3.1 Avocatul, Popa Grigore, în numele inculpatului Chibercea V., care a solicitat casarea acesteia în latura penală și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care a-i stabili ultimului o pedeapsă mai blândă, cu suspendare condiționată a executării pedepsei.

În motivarea apelului declarat a invocat:

- la numirea tipului și termenului de pedeapsă, instanța de judecată nu a ținut cont de unele circumstanțe reale și personale, cum ar fi: caracterul și gradul de pericol social al infracțiunii, de personalitatea inculpatului care a recunoscut vina integral și s-a căit de cele săvârșite, a acceptat procedura simplificată a examinării cauzei în baza probelor administrate în cadrul urmăririi penale, fără a fi implicate cheltuieli suplimentare din partea statului la etapa judecării cauzei penale. Inculpatul a conștientizat pe deplin necesitatea corectării sale, fiind hotărât să nu mai repete greșelile pe care le-a comis în trecut;

- instanța de judecată a desconsiderat circumstanțele atenuante, precum căința sinceră, în detrimentul faptului că în ședință nu au fost prezentate careva circumstanțe agravante. Instanța de fond a aplicat neîntemeiat pedeapsă neechitabilă pe termen de 3 ani 4 luni închisoare, fără o argumentare plauzibilă privind inoportunitatea aplicării suspendării condiționate a executării pedepsei, or Chibercea V. nu are antecedente penale, iar paguba cauzată părții vătămate inculpatul dorește să o achite;

- pedeapsa aplicată este prea aspră și neadecvată acțiunilor săvârșite, fiind stabilită fără respectarea principiului proporționalității și nu corespunde scopului prevăzut la art. 61 alin. (2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane;

- în prezenta speță, corectarea inculpatului este posibilă, inclusiv fără privarea inculpatului de libertate, considerând oportună aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, prin suspendarea condiționată a executării pedepsei.

3.2 Avocatul, Popa Grigore, în numele inculpatului Curoș M., care a solicitat casarea acesteia în latura penală și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care a-i stabili ultimului o pedeapsă mai blândă, cu suspendare condiționată a executării pedepsei.

În motivarea apelului declarat a invocat argumente similare cu cele invocate în apelul declarat în numele inculpatului, Chibercea V.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 aprilie 2017, au fost respinse ca nefondate apelurile declarate și menținută sentința.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat, că starea de fapt reținută și de drept apreciată de către prima instanță concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate în cauză, relevate și analizate în cuprinsul sentinței. Deci, instanța de apel a considerat că nu există temei pentru a da o nouă apreciere probelor, fiind solidară cu concluziile primei instanțe privind aprecierea probelor puse la baza sentinței de condamnare.

Prin urmare, instanța de apel a apreciat considerentele primei instanțe, ca fiind motivate și argumentate din punct de vedere al temeiniciei și legalității, sub aspectul, că vinovăția inculpaților este dovedită în cadrul procesului penal, astfel fapta acestora, reținută prin sentință, întrunește elementele infracțiunii imputate.

De asemenea, instanța de apel a conchis, ca fiind corectă concluzia primei instanțe privind determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite de inculpați și semnele componenței de infracțiune prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal.

Totodată, instanța de apel a considerat, că pedepsele penale aplicate inculpaților, pentru săvârșirea infracțiunii imputate acestora sunt legale, iar motivele invocate de către apărător în cererile de apel declarate, sunt lipsite de suport factologic și juridic.

Instanța de apel, verificând legalitatea individualizării pedepsei penale în privința inculpaților, constată că prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 75 Cod penal, iar la stabilirea categoriei și mărimii pedepsei a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celor vinovați, de circumstanțele cauzei ce atenuează ori agravează răspunderea, de condițiile de viață ale acestora, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării acestora.

A fost menționat de către instanța de apel, că acțiunile inculpaților se încadrează în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, pentru care legea penală prevede, pedeapsa cu închisoare de la 5 la 7 ani, cu (sau fără) amendă în mărime de la 850 la 1.350 unități convenționale, iar în conformitate cu criteriile enunțate la art. 16 alin. (4) Cod penal, infracțiunea imputată inculpaților se califică ca infracțiune gravă.

În prezenta speță, instanța de apel nu a stabilit circumstanțe atenuante și respectiv agravante în privința inculpaților, conform prevederilor art. 76, 77 Cod penal.

Învederând faptul, că prezenta cauză penală a fost judecată în procedură simplificată, prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală și reieșind din

dispoziția alin. (8) a aceleiași norme, ca urmare a reducerilor cu 1/3 din limitele pedepselor prevăzute de lege, instanța de apel a reținut că limitele de pedeapsă cu închisoare, stipulate la art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, corect au fost stabilite de către prima instanță, de la 3 ani 4 luni până la 4 ani 8 luni.

Cerința invocată de către partea apărării, în cererile de apel declarate, privind aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal în privința inculpaților, instanța de apel a considerat-o neargumentată și lipsită de fundament juridic.

La acest capitol, instanța de apel a menționat, că inculpații nu au antecedente penale și anterior nu au mai comis infracțiuni intenționate, luând în considerare gravitatea faptei comise, ce face parte din categoria infracțiunilor grave, personalitatea inculpaților, care au manifestat un pericol social semnificativ, motivul și scopul săvârșirii infracțiunii fiind unul de cupiditate, circumstanțele comiterii infracțiunii (locul, timpul, mijloacele comiterii sustragerii deschise), mărimea prejudiciului cauzat prin infracțiune, ce nu a fost restituit, faptul că nu sunt angajați în câmpul muncii, astfel a apreciat drept întemeiată și legală concluzia primei instanțe în ceea ce privește aplicarea pedepsei cu închisoarea fără aplicarea, suspendării condiționate, respingând argumentele apărătorului privitor la numirea unei pedepse mai blânde față de inculpați, conform art. 90 Cod penal. Având în vedere împrejurările de ordin obiectiv în care s-a săvârșit infracțiunea, precum și atitudinea subiectivă a inculpaților (inculpații au acționat cu intenție, infracțiunea fiind comisă în scop de cupiditate), instanța de apel a ajuns la concluzia, că nu este rațional de a dispune suspendarea executării pedepsei stabilite. În opinia instanței de apel, anume executarea reală a pedepsei aplicate cu închisoare de către prima instanță, va atinge scopul pedepsei penale prevăzut la art. 61 alin. (2) Cod penal.

În cele din urmă, apreciind în ansamblu circumstanțele cauzei, prin prisma scopului pedepsei penale, ținând cont de personalitatea inculpaților, de prevederile legale menționate, instanța de apel a considerat că, prima instanță corect i-a numit inculpatului, Chibercea V., pedeapsă conform art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani și 8 luni, cu executare în penitenciar de tip închis, fără aplicarea pedepsei complementare cu amendă, iar în privința inculpatului, Curoș M., pedeapsă conform art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal, sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani și 4 luni, cu executare în penitenciar de tip închis, fără aplicarea pedepsei complementare cu amendă.

Sintetizând juridic cele menționate mai sus, instanța de apel a considerat, că scopul educativ și preventiv al pedepsei aplicate în cauza penală dată în privința inculpaților, va fi pe deplin atins, doar prin menținerea sancțiunii în limitele și în condițiile stabilite de prima instanță.

6. Hotărârile judecătorești sunt atacate cu recursuri ordinare de către:

6.1 Inculpatul Curoș M. și apărătorul acestuia, Antoci Maria, care solicită casarea acestora, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să-i aplice prevederile art. 90 Cod penal la pedeapsa numită.

În motivarea recursului ordinar invocă:

- pedeapsa aplicată inculpatului este una prea aspră, neproportională acțiunilor săvârșite, care contrar celor invocate de către instanțele de judecată, va

afecta personalitatea ultimului, iar consecințele pot fi contrare scopului urmărit în urma aplicării pedepsei cu privarea de libertate;

- instanțele de fond nu au apreciat cuvenit circumstanțele atenuante, cum ar fi căința sinceră, recunoașterea integrală a vinovăției, săvârșirea pentru prima dată a unei infracțiuni, acesta fiind dispus de a achita dauna materială cauzată, solicitarea examinării cauzei în procedura simplificată, totodată nu la caz nu sunt prezente circumstanțe agravante;

- corectarea inculpatului poate fi obținută și prin stabilirea unei pedepse neprivative de libertate, și anume prin aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

În drept, recursul declarat este întemeiat în baza art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală.

6.2. Avocatul, Pelevaniuc A., în numele inculpatului, Chibercea V., care solicită casarea acestora, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să-i stabilească ultimului pedeapsă cu suspendare condiționată, pe o perioadă de probațiune, conform art. 90 Cod penal.

În motivarea recursului ordinar invocă:

- pedeapsa stabilită inculpatului este una prea aspră, iar instanțele de fond contrar prevederilor art. 7, 61, 75 Cod penal, nu au ținut seama de persoana celui vinovat, care nu are antecedente penale, vina în comiterea infracțiunii imputate și-a recunoscut-o integral, căindu-se de cele săvârșite;

- cu toate că, nu au fost stabilite impedimente la aplicarea art. 90 Cod penal, instanțele de judecată i-au numit inculpatului, Chibercea V., o pedeapsă neechitabilă de 3 ani 8 luni închisoare, fără o argumentare plauzibilă privind inoportunitatea aplicării suspendării condiționate a executării pedepsei;

- concluzia instanțelor de fond nu corespunde circumstanțelor cauzei și criteriilor de stabilire a pedepsei, deoarece suspendarea executării condiționate a pedepsei conform art. 90 alin. (4) Cod penal, poate avea loc și în cazul săvârșirii unei infracțiuni de categorie gravă.

În drept, recursul declarat este întemeiat în baza art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia asupra recursurilor declarate, solicitând de a dispune inadmisibilitatea acestora, ca fiind vădit neîntemeiate, deoarece instanța de apel menținând sentința adoptată de către prima instanță, prin care inculpații au fost condamnați la pedeapsa cu închisoare, și-a argumentat suficient soluția în sensul pedepselor penale stabilite, a ținut cont în deplină măsură de principiile generale de aplicare a pedepsei, precum și de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei ce atenuază ori agravează răspunderea, influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovaților, iar în cele din urmă stabilindu-le lui Chibercea V. și Curoș M. pedepse echitabile.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestora, ca fiind vădit neîntemeiate, din următoarele considerente:

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sânt vădit neîntemeiate.

În cauza supusă examinării, Colegiul penal reține, că autorii recursurilor declarate le fondează în baza temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, ce stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul când *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*.

Totodată, se remarcă, că recurenții nu contestă starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, vinovăția și încadrarea juridică a celor săvârșite de către inculpați, respectiv asupra acestor aspecte instanța de recurs nu se va expune. Hotărârile adoptate sunt criticate doar în partea stabilirii pedepsei, invocându-se dezacordul cu faptul că instanțele de fond nu au luat în considerație totalitatea circumstanțelor atenuante, personalitatea inculpaților, ce în opinia părții apărării, ar permite stabilirea pedepselor în privința ultimilor, cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, suspendându-le condiționat executarea pedepsei pe o perioadă de probațiune.

Verificând și analizând materialele cauzei, în opinia Colegiului nu și-a găsit confirmarea temeiul de casare invocat de către recurenți, în prezenta speță, iar instanțele de fond și-au motivat just soluțiile adoptate, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei inculpaților, stabilite conform sancțiunii legii penale imputate acestora, ținând cont și de dispozițiile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

Precum se atestă, prezenta cauză, în urma solicitării și înscrisurilor autentice ale inculpaților Curoș M. și Chibercea V. (f.d. 186-187 v. 2), a fost judecată pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, în conformitate cu prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală, astfel inculpații au recunoscut comiterea infracțiunii imputată acestora conform învinuirii înaintate și nu au solicitat administrarea altor probe.

Conform alin. (1) art. 75 Cod penal, persoanei recunoscută vinovată de săvârșirea unei infracțiuni, inclusiv prin procedura de judecare în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea Specială a prezentului Cod și în conformitate cu dispozițiile Părții Generale a Codului penal, aplicate prin prisma prevederilor alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată va ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază sau agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale acestuia.

Potrivit alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală, inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor imputate în rechizitoriu și a solicitat judecarea cauzei

pe baza probelor administrate în faza urmăririi penale, solicitare care a fost admisă de către instanță prin încheiere (la caz, încheierea protocolară f.d. 176 v. 2), beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare ori cu muncă neremunerată în folosul comunității și de reducere cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu amendă.

Aplicându-se pedeapsa în urma judecării pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, instanța, de asemenea, trebuie să ia în considerare și cerințele alin. (2) art. 75 Cod penal, conform cărora o pedeapsă mai aspră, din numărul celor prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește doar dacă o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Sanțiunea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) Cod penal, pentru care au fost recunoscuți vinovați inculpații, prevede pedeapsă cu închisoare de la 5 la 7 ani cu (sau fără) amendă în mărime de la 850 la 1.350 unități convenționale. Respectiv, învederând prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, care sânt valabile și în cazul dat pentru inculpații Curoș M. și Chibercea V., limitele pedepsei cu închisoare au fost reduse cu o treime, constituind astfel de la 3 ani și 4 luni până la 4 ani și 8 luni. În prezenta speță, prin prisma alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală, pentru comiterea infracțiunii imputate, inculpatului Curoș M., i-a fost stabilită pedeapsă cu închisoare pe un termen de 3 ani și 4 luni, fără amendă, iar inculpatului Chibercea V., i-a fost stabilită pedeapsă cu închisoare pe un termen de 3 ani și 8 luni, fără amendă, adică în limitele prevederilor legale.

Opozant alegațiilor părții apărării referitor la posibilitatea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal în privința inculpaților și anume suspendarea condiționată a executării pedepsei pentru o perioadă de probațiune, Colegiul penal relevă, că potrivit alin. (1) al normei menționate, *dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numaidecât în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă. În acest caz, instanța de judecată dispune neexecutarea pedepsei aplicate dacă, în perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă pe care l-a fixat, condamnatul nu va săvârși o nouă infracțiune și, prin comportare exemplară și muncă cinstită, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.*

Condițiile privind acordarea suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzute de art. 90 Cod penal se referă la: pedeapsa aplicată și natura infracțiunii; circumstanțele cauzei și persoana infractorului, aprecierea instanței că scopul poate fi atins și fără executarea acesteia.

Una din condițiile prevăzută expres în alin. (1) art. 90 Cod penal, este aprecierea instanței că scopul poate fi atins și fără executarea acesteia. Astfel, este prerogativa instanței de judecată să aprecieze că scopul pedepsei poate fi atins și

fără executarea efectivă a acesteia, ținând cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege la formarea unei astfel de convingeri.

În contextul dat, instanța de recurs, totuși precizează, că prin îndeplinirea condițiilor prevăzute de lege pentru aplicarea prevederilor alin. (1) art. 90 Cod penal, nu se creează un drept pentru condamnat, ci doar o vocație a acestuia la această măsură de individualizare judiciară a pedepsei.

Ținând cont însă, de prevederile legale enunțate mai sus, Colegiul penal apreciază ca întemeiate considerentele primei instanțe și a celei de apel, că în prezenta cauză, nu s-au constatat circumstanțe ce ar justifica suspendarea condiționată a pedepsei cu închisoare în privința inculpaților, deoarece personalitatea acestora nu prezintă garanțiile unei conduite, ce ar permite instanței de judecată de a da dovadă de clemență. Din lucrările cauzei se atestă, că deși inculpații la momentul săvârșirii infracțiunii, nu aveau antecedente penale, însă aceștia sunt vizați ca inculpați în alte cauze penale, ce se află spre examinare în Judecătoria Bălți (în privința inculpatului, Chibercea V., în baza art. 186 alin. (4) Cod penal – f.d. 183 v. 2) și Judecătoria Chișinău sediul Centru (în privința inculpaților Chibercea V. și Curoș M., în baza art. 187 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal – f.d. 184 v. 2). Astfel, se atestă faptul că inculpații nu au un comportament adecvat în societate, fiind predispuși de a comite infracțiuni, îndeosebi din categoria celor de sustragere a bunurilor altei persoane. În același context, Colegiul învederează și acel fapt, că inculpații nu sunt angajați în câmpul muncii, au încercat să se eschiveze de organul de urmărire penală, fiind reținuți în timp ce ilegal au intenționat să traverseze frontiera de stat, ceea ce suplimentar indică la acel fapt că personalitatea ultimilor prezintă pericol pentru relațiile sociale cu privire la patrimoniul altor persoane. De menționat este și acel fapt, că infracțiunea în cauză a fost săvârșită în ipoteza pluralității de făptuitori, din care motiv Colegiul penal consideră întemeiate concluziile instanțelor de fond de a aplica măsuri aspre de pedeapsă față de persoanele adulte, care au săvârșit inclusiv infracțiuni grave (pct. 17 al Hotărârii Plenului CSJ a RM nr. 8 din 11.11.2013 *Cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale*).

Referitor la alegațiile recurenților privind prezența cumulului de circumstanțe atenuante, ce în opinia acestora nu au fost luate în considerare de către instanțele de fond, Colegiul menționează, că în prezenta speță, acestea nu sunt suficiente pentru ca inculpații să beneficieze de aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, ținând cont și de personalitatea ultimilor, din cazierul judiciar al cărora rezultă o frecvență a comiterii infracțiunilor. În ce privește, invocarea prezenței circumstanței atenuante recunoașterea vinei în comiterea infracțiunii, la caz, ca urmare a aplicării procedurii prevăzute de art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, aceasta nu poate fi valorificată ca o circumstanță atenuantă prevăzută de art. 76 alin. (1) lit. f) Cod penal, deoarece ar însemna că aceleiași situații de drept să i se acorde o dublă valență juridică, fapt menționat și în pct. 35 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție a Republicii Moldova nr. 13 din 16.12.2013, *Cu privire la aplicarea prevederilor art. 364¹ CPP de către instanțele judecătorești*. Mai mult ca atât, instanța de recurs remarcă, că deoarece făptuitorii s-au căit de cele săvârșite și la caz nu au fost

stabilite careva circumstanțe agravante, instanțele de fond au aplicat inculpatului, Curoș M., pedeapsa cu închisoare la limita minimă prevăzută de lege și în condițiile art. 364¹ Cod de procedură penală, iar inculpatului, Chibercea V., pedeapsa cu închisoare aproape de limita minimă, ținând cont de faptul că acesta în cadrul săvârșirii infracțiunii, nemijlocit, a aplicat față de partea vătămată, Mazur D., violență nepericuloasă pentru sănătate.

În atare împrejurări Colegiului penal apreciază, că instanțele de fond au stabilit inculpaților pedepse echitabile și conforme prevederilor legale, învederând toate criteriile generale de individualizare a pedepsei, iar modalitatea de executare a acesteia numită în sarcina ultimilor, precum și a termenelor pedepselor stabilite cu executare în închisoare au fost individualizate corect și în așa fel, încât aceștia să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

În concluzie, Colegiul statuează, că pedepsele individualizate în privința inculpaților Curoș M. și Chibercea V., de către instanțele ierarhic inferioare, răspund atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut la art. 61 alin. (2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea condamnaților, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lor, cât și a altor persoane.

Sumând cele expuse, instanța de recurs consideră, că n-a fost constatată prezența în speța examinată a careva erori de drept, ce ar servi drept temei de implicare în sensul casării hotărârilor judecătorești contestate în partea stabilirii pedepsei.

Având ca temei cele expuse, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate în prezenta cauză, ca fiind vădit neîntemeiate.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către inculpatul Curoș Mihail și avocatul său Antoci Maria, avocatul Pelevaniuc Alla în numele inculpatului Chibercea Valeriu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 26 aprilie 2017, în cauza penală privindu-i pe **Curoș Mihail XXXXXXXX** și **Chibercea Valeriu XXXXXXXX**, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 11 octombrie 2017.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie